

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A AŞEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 528 • Miercuri 5 februarie 1958 • 8 pagini — 15 bani

„Vezi matale, oam p-aici ar veni circumscripția mea...”
Deputatul Gheorghe Porojan, unul dintre cei mai vrednici din Răcari, pe care acum cetățenii l-au propus din nou candidat în alegerile de la 2 martie, întărește cuvintele arătând undeva cu degetul pe o hartă E harta comunei, cu perimetre, linii, cercuri și cursul ca o ată al Ilfovului. Fiecare circumscripție nu-i mai mare ca un punct. Ascultând însă istoria, depănată pe îndelete de deputatul nostru, punctele acestea se urnesc, capătă proporții și-n locul hărții îți apare sub ochi imaginea mișcătoare, plină de viață a comunei.

„...Cindva, pe aici, oricum te-ai fi sicut, tot de numele lui Ghica auzeai. Moșiile lui se întindeau pînă în zare. De-l întrebai pe om: „Unde muncești, bre?” Răspunsul era întotdeauna: „La Ghica”. Era aici loc de tîrg mare. Veneau oameni din cuprinsul plășii și de prin părțile Piteștiului. Chiaburii deschiseseră zece circiumi fiindcă aveau vad. În schimb nici o bibliotecă nu se afla în toată comuna. Ingrijirea medicală lipsea cu desăvîrșire.

În anii regimului nostru comuna și-a schimbat din temelie înfățișarea. În ultimii doi ani

însă, acțiunea de înfrumusețare a comunei a luat un avînt nemai-întîlnit. Cu fondurile din auto-impunere și munca voluntară a oamenilor s-au ridicat o seamă de clădiri. Altele au fost făcute din bugetul sfatului popular. Anul trecut sfatul popular comunal a cheltuit pentru acțiuni social-culturale de cinci ori mai mult ca în '956. De curînd s-a terminat clădirea spitalului nou. Spital ca la oraș, ce mai înalte. Apoi să vezi școala nouă și cinematograful și casele noi... Face o mișcare largă cu brațul vrînd parcă să dezvăluie panorama, de nerecunoscut azi, a comunei. Ceea ce constituie însă izvorul adevărat și viu a tot ce s-a înălțat și se înalță aici, este conștiința nouă care și face loc în inima oamenilor. Patru întovărășiri agricole, cîte fiintează în comună, i-au învățat pe răcăreni să muncească altfel, să obțină recolte la care nu s-au gîndit vreodată: 1300 kg. de grîu și 2000 kg. de porumb au scos anul trecut la hectar tărani muncitori din întovărășirea agricolă „Viața Nouă”. Florea Trandafir, unul dintre cei mai vrednici din sat, oricît s-a străduit în trecut, n-a putut scoate mai mult de 950 kg. de grîu și 1500 de porumb. Se spunea de el că se lăsa tare greu cînd era vorba să intre în întovărășire. I-au fost de ajuns însă doi ani ca să-și compare venitul cu al celorlalți și azi e secretarul întovărășirii și cel mai activ agitator al ei. Nu e singurul caz. Cu Elena Pitulice s-a întîmplat la fel. Multă vreme n-a vrut să intre. Azi e prima din sat care a cerut transformarea întovărășirii în gospodărie colectivă.

Tărani muncitori dovedesc un înalt spirit de răspundere pentru bunul mers al treburilor obștești. De aceea ei au chibzuit cu grijă propunerile de candidați pentru alegerile de deputați în sfaturile populare. Pe deputații care n-au făcut prea multă treabă, ca Ana Alexandru și Ștefan Marin nu i-au mai propus pur și simplu. L-au propus în schimb pe Florea Trandafir, care a crescut — se poate spune — o dată cu comuna. Despre Gheorghe Porojan am adăuga noi un lucru pe care el s-a sfiit să-l spună. El a inițiat acțiunea de strămutare a gospodăriilor de pe malul Ilfovului, sus

pe deal, scoțîndu-le astfel din calea apelor. Toți au dat ajutor, cărînd cărămidă cu cărămidă.

Sînt cîteva fapte numai care vorbesc de calitățile răcărului, autorul ațitor frumoase realizări gospodărești...

Deputatul Gheorghe Porojan, circumscripția 1 Răcari, președintele al întovărășirii agricole „3 Februarie”, a fost din nou propus candidat pentru alegerile de deputați din 2 martie.

Noua clădire a școlii elementare.

Noul cinematograful cu 500 de locuri, construit în ultimii 2 ani.

Casa locuitorului B. Dionid, făcută cu credit de la stat. 25 de astfel de locuințe s-au ridicat în ultimii 2 ani în comuna Răcari.

„Lampa lui Ilici” strălucеște acum și în Răcari...

La 4 februarie a.c., poporul nostru muncitor a sărbătorit împlinirea a 10 ani de la semnarea, la Moscova, a Tratatului de Prietenie, Colaborare și Asistență Mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română, tratat care constituie o strălucită întruchipare a marii prietenii „cea veche și fără capăt” — cum o numea cu trei secole în urmă cronicarul moldovean Grigore Ureche — dintre poporul nostru și popoarele vecine de la răsărit.

Prin semnarea Tratatului de Prietenie, Colaborare și Asistență Mutuală, Uniunea Sovietică a întins țării noastre mâna sa puternică, dându-i la vreme de nevoie un ajutor frățesc de neprețuit. Pentru prima dată, România a încheiat cu o mare putere un tratat în condiții de deplină egalitate, pe principiul colaborării strânse, a avantajelor și respectului reciproc. Prin tratatul încheiat, popoarele marii Uniuni Sovietice și-au exprimat cu tărie dorința sinceră de a ajuta poporul nostru pentru consolidarea libertății cucerite, pentru întărirea suveranității și independenței noastre naționale. Tratatul semnat la Moscova a fost întemeiat pe înaltele principii ale internaționalismului proletar, constituind o vie întruchipare a relațiilor de tip nou, statornicite între țările socialiste.

Pe baza prevederilor Tratatului, Uniunea Sovietică ne-a dat un sprijin prețios în industrializarea țării. Primind din U.R.S.S. instalații complete pentru întreprinderi întregi, oameni muncii din țara noastră au putut ca în scurt timp să construiască numeroase fabrici și uzine, cum ar fi de pildă: uzina cocso-chimică, fabrica de aglomerare a minereurilor, centrala termoelectrică de la Hunedoara, fabrica de rulmenți de la Birlad și laminorul de țevi de la Roman. De asemenea, ne-au fost furnizate instalațiile pentru realizarea centralelor termo-electrice „Ovidiu II”, Comănești II, Bozești, Singeorgiu de Pădure, Paroșeni și a centralelor hidroelectrice Moroeni, Sadu V, etc. Tot datorită ajutorului sovietic am reușit ca într-un interval de numai 2-4 ani să construim puternicele uzine din cadrul Combinatului chimic „I. V. Stalin” fabrica de negru de fum, fabrica de antibiotice din lași și să începem construcția mai multor fabrici producătoare de îngrășăminte chimice. În schimbul mărfurilor importate, noi am exportat în U.R.S.S., produse petrolifere, forestiere, ciment, utilaj petrolifer, poduri rulante, locomotive, vagoane, cazane, vase pescărești, produse ale industriei chimice. Ne-a fost pusă la dispoziție o bogată documentație tehnico-științifică, rod al experienței de decenii a oamenilor de știință, tehnicienilor și specialiștilor sovietici. Această bogată documentație ne-a ajutat să trecem la fabricarea diferitelor tipuri de mașini industriale și agricole.

Uniunea Sovietică ne-a acordat credite pe termen lung, în condiții avantajoase, rambursabile în mărfuri de export, fapt care contribuie la industrializarea țării și la sporirea activului balanței noastre comerciale. Relațiile noastre comerciale cu Uniunea Sovietică se bazează pe echivalența schimburilor și a stabilității prețurilor, fapt care pune economia noastră la adăpost de fluctuațiile pieții capitaliste.

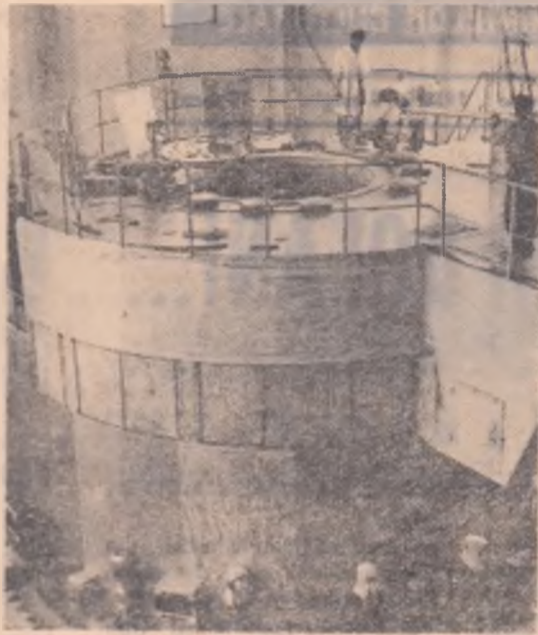
Pentru a ne putea da seama mai bine de însemnătatea sprijinului sovietic primit în dezvoltarea industriei țării, amintim că azi industria noastră fabrică peste 90 la sută din întregul utilaj necesar agriculturii, industriei alimentare și industriei ușoare. România, țara hărăzită de capitaliștii să rămină „eminamente agricolă”, a ajuns azi, cu ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, să exporte nu numai utilaje, dar chiar instalații industriale complete. Exportăm fabrici de ciment în Indonezia și R.P.D. Coreeană, termocentrale în R.P. Chineză, instalații de foraj la mare adâncime în India și R.D. Germană, tractoare în Grecia, vagoane de cale ferată în Egipt, Cehoslovacia etc.

Tratatul de Prietenie, Colaborare și Asistență Mutuală este un factor important pentru apărarea păcii și securității celor două țări pentru promovarea principiului colaborării internaționale pașnice, pentru întărirea încrederii și prieteniei între popoare. Alianța romino-sovietică a constituit o stavilă de netrecut în calea tuturor încercărilor imperialiste de amestec în treburile noastre interne și de încălcare a independenței și suveranității statului nostru, afirmându-se ca un puternic factor de stabilitate în această parte a Europei.

Strâns unită sub steagul internaționalismului proletar, al socialismului și comunismului, marea familie a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică este astăzi principala piedică în calea

**UN
DECENIU**

**de
COLABORARE
FRĂTEASCĂ**

Reactorul atomic de 2000 K.W., construit în țara noastră cu sprijinul Uniunii Sovietice, deschide largi perspective cercetării problemelor actuale de fizică nucleară.

planurilor agresive ale ațîțitorilor la război, principala forță care militează pentru desinderea încordării internaționale și consolidarea nobilei cauze a păcii.

Sărbătorind împlinirea unui deceniu de la semnarea Tratatului de Prietenie, Colaborare și Asistență Mutuală între Uniunea Sovietică și R.P.R., oamenii muncii din patria noastră își exprimă adâncă lor dragoste și recunoștință față de marea patrie a socialismului biruitor, prietenia și sprijinirea noastră de nădejde pe drumul fărâșării vieții noi la orașe și sate.

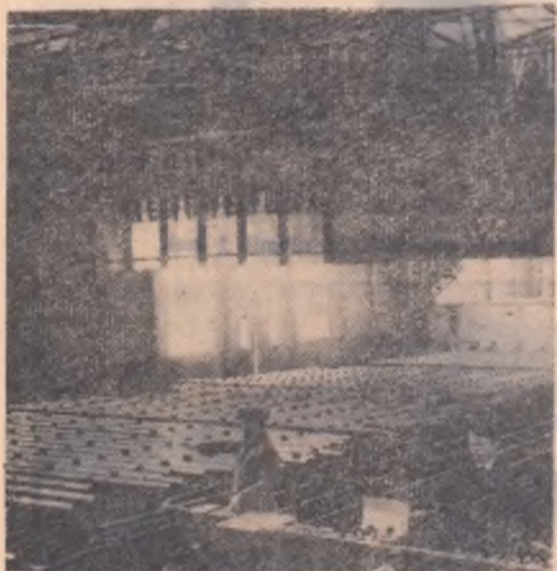
Prietenia și colaborarea internaționalistă cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări din marea familie a țărilor socialiste constituie o cheazășie a succeselor noastre pe drumul construirii socialismului și al păcii, pe drumul bunăstării și fericirii celor ce muncesc.

ȘTIAȚI CA...

...între 1951—1957 țara noastră a primit în mod gratuit din Uniunea Sovietică peste 500 documentații-proiecte și procese tehnologice, din toate ramurile de producție, procedee pe care capitaliștii nu ar fi consimțit să ni le vîndă de cît la prețuri uriașe.

...avînd ajutorul economic multilateral al Uniunii Sovietice, noi am reușit față de anul 1948, să mărim volumul producției industriale al țării noastre cu 4,2 ori, al construcției de mașini de 5 ori, iar sectorul socialist al agriculturii să reprezinte jumătate din suprafața agricolă.

...prin punerea în funcțiune în țara noastră a reactorului atomic și a ciclotronului primite din U.R.S.S., Republica Populară Română face parte dintre primele țări din lume care pot aplica în scopuri pașnice energia atomică.

Pe banda de răcire, de la marele laminor din Roman, — construit cu ajutorul Uniunii Sovietice, — trec zilnic sute de țevi și numeroase alte produse laminate.

Mulumim PRIETENILOR NOȘTRI DRAGI

Colhozul „Lenin” ce se află cam la 60 de kilometri de Moscova, era primul colhoz pe care îl vizitam. Știam că vom avea multe de văzut și mai ales de învățat, deși nu eram solii unei gospodării colective de care să-ți fie rușine să pomeniști. Avem 1.164 de hectare, un bogat inventar agricol, 4 camioane, complex de sere cu o suprafață de 1.078 metri pătrați, încălzită cu gaz metan, animale de muncă și de producție etc. Numai complexul de sere ne aduce un venit de circa 300.000 lei anual, iar atelierul de fabricat ghivece, 400.000 lei. Fondul nostru de bază se ridică la 3 milioane lei. Pe scurt, eram solii unei gospodării asemănătoare unui

trandafir îmbobocit, gata-gata să înflorească.

Nu știu cum or fi izbutind alții, dar mie, mărturisesc sincer, nu mi-i de loc ușor să arăt într-o scrisoare ceea ce aș avea de povestit despre vizita noastră în U.R.S.S. Două lucruri îmi stăruie mereu în minte și anume: organizarea muncii și bogăția colhozului. De aici și învățăminte pentru noi. În colhozul „Lenin”, care are o așezare, climă și sol asemănătoare cu cele de pe la noi, brigăzile sint organizate pe culturi. Bunăoară, păioasele sint repartizate la o brigadă, rădăcinoasele la altă brigadă, fără să mai vorbim de celelalte sectoare. Mi-am notat acest lucru la capitolul „speciali-

zarea colectivștilor pe culturi”. Colhozul are 2.600 de hectare de pămînt. La această suprafață am găsit o fermă de 500 de vaci cu lapte, 2.000 de porci 2.500 de oi de rasă. În total 5.000 de capete, cam două la fiecare hectar. Colhoznicii sovietici nu se mulțumesc însă numai cu atât, ci se străduiesc să sporească mereu numărul de animale la hectar.

Față de aceste uriașe realizări, fermele noastre ni s-au părut pitice. Iată deci o altă învățătură deosebit de prețioasă la capitolul „hectarul și numărul de animale”. La sfîrșitul vizitei, nu ne-am mai mirat cînd ni s-a spus că venitul anual al colhozului se ridică la circa 4.600.000 ruble, că fondul de bază

Noi orizonturi în munca științifică

In trecut, agricultura a fost privită în țara noastră drept o îndeletnicire simplă, pentru care nu se cerea prea multă știință. Producția agricolă a țării se baza mai mult pe munca silită a țăranilor clăcași. Cuceririle științelor agricole erau folosite foarte puțin sau chiar deloc în agricultura romînească. Din această cauză țara noastră era socotită printre țările codașe în ce privește cantitatea de produse agricole obținute la hectar.

Situația s-a schimbat abia după 23 August, cînd stăpin în țara noastră a devenit poporul muncitor.

Ajutorul pe care Uniunea Sovietică ni l-a dat după eliberare s-a resimțit din plin și în agricultură. Oamenii de știință din țara noastră au luat contact direct cu oamenii de știință din institutele de cercetări precum și cu cei din institutele de învățămînt sovietice, au făcut cunoștință cu toate realizările obținute atît de către învățați cît și de către numeroși fruntași în producție ai sovhozurilor și colhozurilor sovietice. An de an a fost trimis un mare număr de tineri romini la studii în institutele agronomice sovietice, la specializări și practică în numeroase institute și stațiuni de cercetare din diferitele regiuni ale U.R.S.S. Un număr foarte mare de țărani muncitori, conducători și membri ai unităților agricole cooperatiste din țara noastră au vizitat marea Expoziție agricolă unională din Moscova, precum și numeroase sovhozuri și colhozuri din Uniunea Sovietelor. Ei au avut ocazia să vadă și să se convingă la fața locului de mărețele realizări ale științei și practicii agricole socialiste, de traiul îmbelșugat al colhoznicilor și lucrătorilor din agricultura sovietică.

Știința și realizările agrobiologice sovietice legate de practică au răsturnat multe teorii învechite, au descoperit noi metode pentru ridicarea continuă a producției agricole. Datorită legăturilor strînse dintre oamenii de știință romini și sovietici, realizările științelor agricole sovietice au devenit cunoscute și au fost folosite pe o scară tot mai întinsă de către instituțiile noastre științifice, în condițiile din țara noastră.

Pe suprafețe întinse, se cultivă astăzi în țara noastră un mare număr de soiuri sovietice, care s-au dovedit superioare, sporind cu mult producția față de trecut.

Folosind metodele noi, micuriniște, de selecție și îmbunătățire a plantelor, cercetătorii din institutele și stațiunile noastre experimentale au creat noi soiuri mai productive, mai rezistente la ger, secetă, boli. Astfel, au fost create noi soiuri de griu, orz, ovăz, hibrizi de porumb, legume și fructe, soiuri care azi cuprind suprafețe tot mai mari în diferitele regiuni ale țării. Metodele sovietice de farovizare, polenizare suplimentară, folosirea îngrășămintelor bacteriene, au fost de asemenea folosite, contribuind la sporirea producției noastre agricole la hectar.

În domeniul creșterii animalelor, cercetătorii noștri, folosind noile metode de creștere, mulșul rațional, hrana stimulentă, alegerea perechilor înainte de încrucișare, au îmbunătățit rasele noastre de animale, făcînd să sporească producția de lapte, carne, grăsime, lînă și ouă.

Iată numai cîteva aspecte din care se poate vedea cît de mult ne-a ajutat Uniunea Sovietică și în domeniul dezvoltării muncii de cercetare științifică în agricultură. Stabilirea unor legături strînse de colaborare frățească, cu oamenii de știință sovietici, a deschis oamenilor de știință din țara noastră noi orizonturi în activitatea lor creatoare.

Dr. C. Cilniceanu
secretar științific al Institutului de cercetări agronomice din București

al colhozului se ridică la peste 8 milioane de ruble și nu ne-am mirat nici atunci cînd, intrînd în casele unor colhoznici, am găsit multă îndeustare și un ridicat nivel de confort.

Am plecat din colhozul „Lenin” notînd în carnetele „a nu se uita, atunci cînd se întocmește planul pe anul 1958”. Și n-am uitat. Cea mai grabnică sarcină este mărirea fermelor. Anul acesta vom avea 80 de vaci cu lapte, 50 de scoafe, peste 1.000 de oi. Pentru asigurarea întreținerii lor am înființat o echipă furajeră. Ne-am reorganizat și munca.

Pentru noi vizita în U.R.S.S. a fost de un neprețuit ajutor și nu vom uita niciodată sprijinul frățesc, dragostea cu care omul sovietic te învață și te ajută să-ți făurești o viață îmbelșugată.

Badea Vătășoiu
președintele G.A.C. „7 Noiembrie” din comuna Codlea, regiunea Stalin

Noua clădire centrală a Stațiunii Experimentale Zootehnice Palas.

60 de ani de activitate științifică

O ȘCOALĂ A ZOOTEHNIIEI DOBROGENE

Cu șase decenii în urmă a fost întemeiată la Palas, Constanța o oierie sistematică, pe baza căreia a luat ființă și s-a dezvoltat „Stațiunea experimentală zootehnică Palas”.

Intemeietorii ei sînt doi pionieri ai zootehnicii românești, profesorii Locusteanu și Filip. Privită în general, activitatea Stațiunii Palas se poate împărți în trei perioade:

I. Intre anii 1897—1919, profesorul Nicolae Filip a încercat să aclimatizeze cîteva rase de oi străine cu producții mari. Incercările n-au reușit, pentru că nu s-au asigurat furajele și adăposturile potrivite.

II. În perioada anilor 1920—1943 a fost creată rasa de oi merinos de Palas. Creator al acestei rase — socotită o minerie a zootehnicii noastre — este academicianul N. Teodoreanu. Animalele din această rasă au o greutate corporală de 50—90 kg la oi și 90—118 kg la berbeci și o producție medie de 6 kg lînă cu finețea de 21—23 microni. Rasa merinosul de Palas e folosită astăzi pentru îmbunătățirea oilor din țara noastră și mai ales din Dobrogea.

III. A treia perioadă este din 1944 pînă în prezent. În anii regimului nostru oieria a fost transformată în Stațiune experimentală zootehnică. Preocupările ei s-au lărgit, cuprinzînd toate speciile de animale. Este important faptul că spre deosebire de trecut, astăzi activitatea stațiunii nu poate fi despărțită de problemele creșterii animalelor în regiune.

Stațiunea Palas a realizat o legătură strînsă între știința zootehnică și practică. Pe de o parte cercetătorii stațiunii își aleg teme de cercetare legate de creșterea animalelor din regiune. Pe de altă parte rezultatele cercetătorilor sînt verificate și aplicate în practică în gospodăriile de stat și colective. Dintre cele mai importante probleme care se studiază acum la Palas sînt: îmbunătățirea rasei de taurine sură de stepă prin încrucișarea cu rasa roșie de lapte, îmbunătățirea porcinelor locale prin încrucișarea cu rasa marele alb, îmbunătățirea oilor locale prin încrucișarea cu berbecii merinos de Palas etc.

Activitatea Stațiunii Palas a influențat dezvoltarea creșterii animalelor în regiune. De aici pleacă în fiecare an animale de prăsilă la stațiunile de montă comunale și la gospodăriile de stat și colective. Numai în anul 1957 stațiunea a livrat

118 tauri și tăușai, 32 vaci, 633 vieruși, 712 scrofițe de prăsilă, 1.917 berbeci, 1.376 oi și mieluțe, 3.764 păsări și 9.126 pui de oi zi. Toate acestea, la care se adaugă ajutorul dat de stat crescătorilor, au contribuit la dezvoltarea creșterii animalelor în Dobrogea. Cîteva cifre comparative arată mai clar saltul care s-a înregistrat în această privință. Astfel, dacă în 1928 existau în regiunea Constanța 684.880 oi și 61.096 porci, în 1957 numărul oilor a ajuns la 1.200.000, iar al porcilor a întrecut cifra de 163.000.

Stațiunea Palas a contribuit în mare măsură la îmbunătățirea speciilor de animale din regiune și la mărirea producției lor. Astfel, în timp ce în anul 1935 erau ameliorate doar 1 la sută din taurine, 32 la sută din porcine și 8,5 la sută din oi, în 1957 au fost ameliorate 40 la sută din bovine, 95 la sută din porcine și 30 la sută din ovine.

Stațiunea Palas și-a îndreptat îndeosebi atenția spre unitățile socialiste care aveau nevoie în primul rînd de sprijinul ei tehnic. Ea a arătat de asemenea țărănilor muncitorii din regiune că zootehnia este un izvor de venituri bănești și de bunăstare. Fiecare colaborator al stațiunii are sub îndrumarea sa tehnică o gospodărie colectivă.

Succesele obținute în creșterea animalelor de către gospodăriile colective mai vechi cum sînt Palazul Mare, Topraisar, Straja, Viile Noi, Șipote etc. se datoresc Stațiunii Palas. Prin aplicarea metodelor zootehnice recomandate de stațiune, gospodăria colectivă Palazul Mare a obținut de pildă anul trecut o producție de lapte de 2.600 litri de fiecare vacă, 18 porci întărcați de la fiecare scroafă și 3,5 kg lînă de la fiecare oaie. De asemenea, gospodăria colectivă din comuna Viile Noi a obținut 2.400 litri lapte de fiecare vacă furajată, iar la Șipote 35 la sută din venitul gospodăriei provine din creșterea animalelor.

Prin vizite la stațiune, conferințe, articole, schimburi de experiență, sînt răspîndite metodele noi zootehnice. Cercetătorii stațiunii sînt și profesori. În fiecare an, mai ales în timpul iernii, sute de colectiviști, brigadierii zootehnici și crescători de animale din regiune vin la stațiune să învețe meșteșugul creșterii animalelor. Se poate spune că Stațiunea Palas a devenit o școală a zootehnicii.

DE PRIN SATE ADUNATE

Insemnări pe marginea unei dări de seamă

Cînd am citit darea de seamă pe anul 1957 a gospodăriei colective din comuna Corbii Mari, raionul Titu, am reținut ca important saltul făcut în ultimul an, cînd din cîndașă, gospodăria a devenit fruntașă pe raion. Încă din 1956 ea și-a construit un saivan nou pentru 500 de oi și un grajd, iar în 1957 un atelier de timplărie și lemnărie, și-a plătit datorile față de stat chiar și pe cele mai vechi. Toate acestea se datoresc faptului că din 1956 colectiviștii din Corbii Mari și-au organizat mai bine munca.

Cîteva rezultate bune

Se poate spune că pămînturile colectiviștilor din Corbii Mari sînt mai bune ca în alte sate. Dar nu numai din cauza asta recoltele au fost mai mari în anul trecut. Roadele obținute, (peste 1.200 kg. griu, 1.200 kg. orz, 2.700 kg. mazăre și 3.900 kg. știuleți la hectar) au depășit cu sute de kilograme pe cele din anii trecuți. Pentru a obține asemenea recolte colectiviștii au muncit cu rîvnă, ajutați de sfaturile tehnicianului agronom din comună.

Recolta de porumb — de pildă — a fost atît de mare pentru că pămîntul a fost muncit mai bine. Porumbul a fost prăsit de două ori, a fost lucrat cu cultivatorul tot de două ori, în toamnă pămîntul a fost arat adînc și îngrășat.

Creșterea animalelor și mai ales a oilor este o veche tradiție în satul Corbii Mari. În 1950, la înființare, gospodăria avea doar două perechi de boi și trei cai. În 1957 numărul de animale a crescut la: 263 de oi, 12 boi, 5 cai, 11 scroafe cu porci. În acest rînd gospodăria colectivă a cumpărat și 16 stupi. Veniturile mari realizate în acest sector au răsplătit pe colectiviști. Din valorificarea pieilor de miei, a brînzei și a lînei de oaie, precum și a cărnii de porc și de miel ei au obținut venituri bănești de peste 70.000 de lei. Acestea au contribuit în însemnată măsură la mărirea fondului de bază al gospodăriei. Din totalul veniturilor bănești, care au ajuns la peste 200.000 lei, colectiviștii și-au plătit datorile față de stat, au repartizat la fondul de bază suma de 60.335 lei, iar restul s-a împărțit la zilele muncă. Astfel, pe lingă cele 6 kg. de griu, 3 kg. de porumb și alte produse, colectiviștii au primit și cîte 5 lei pentru fiecare zi-muncă.

Se pot oare obține venituri mai mari?

Pentru a răspunde la această întrebare, să pornim de la izvoarele veniturilor: un pămînt bun de care nu se poate bucura oricine, apa Neajlovului care i la îndemînă și mai ales oamenii uniți, dornici să depună toate eforturile pentru întărirea

gospodăriei și ridicarea bunăstării lor. Toate acestea la un loc sînt rezerve de neprețuit și dacă ar fi pe deplin folosite în gospodărie, roadele ar fi mult mai bogate.

Să luăm mai întii cultura plantelor. Aici, producția ar fi mult mai mare dacă s-ar folosi metodele agrotehnice înaintate, recomandate de știință. Nu e destul să pui sămînța în pămînt și să aștepti recolta. Pămîntul își are nevoile lui de hrană (îngrășăminte chimice și naturale), îi trebuie aer și apă (pe care le poate căpața numai prin executarea la timp a lucrărilor), semănăturile trebuie ferite de buruleni și dăunători, care strică o mare parte din culturi. De exemplu la Corbii Mari nu se folosește destul îngrășarea cu gunoii de grajd, care dat în cantitate de 20 tone la hectar asigură o creștere a recoltei de cereale de cîteva sute de kilograme la hectar. De asemenea la porumb, fiecare prașilă în plus face să crească producția. Și apoi, de ce n-ar folosi colectiviștii apa Neajlovului pentru irigație? La porumb s-ar fi putut obține astfel, nu 3.900 kg. știuleți, ci cel puțin 5-6.000 de kg. la hectar.

Să analizăm acum modul de folosință a terenului. Oare este bine ca din suprafața de 200,25 hectare teren arabil să se repartizeze pentru cultura cerealelor 150 hectare și numai 50 hectare pentru celelalte culturi? Mai nimerit ar fi fost ca din suprafața arabilă să se cultive 120 hectare cu cereale, vreo 20 hectare cu plante de nutreț, vreo 20 hectare cu cartofi, 15 hectare cu

sfeclă de zahăr, 2-3 hectare cu tutun, iar pe 5,6 hectare să se înjghebeze o grădină de legume.

În orice caz, la Corbii Mari pămîntul este foarte bun pentru cultura sfeclei de zahăr și pentru cultivarea cartofilor. Ar trebui să se cultive de asemenea mai multe hectare cu plante de nutreț, care să poată hrăni un număr mai mare de animale. Sînt gospodării colective care au obținut venituri însemnate din cultura sfeclei de zahăr, a tutunului etc. Și colectiviștii din Corbii Mari ar putea să obțină asemenea venituri.

Numărul animalelor aflat în prezent în gospodărie poate și trebuie să fie mărit. La cele 200 hectare arabile este prea puțin să crești doar 200 de oi și 11 scroafe cu porci. De la cultura plantelor rămîn cantități foarte mari de pale, pleavă, coceni, care ar putea fi folosite pentru hrănirea animalelor și care în prezent zac nefolosite pînă putrezesc. Pe de altă parte animalele ar da anual sute de tone de bălegar cu care s-ar putea îngrășa pămînturile.

Îată doar cîteva din posibilitățile pe care gospodăria colectivă din Corbii Mari le are la îndemînă pentru a obține venituri mari — posibilități despre care darea de seamă pe anul trecut nu amintește. Acestea și altele — de care noi n-am pomenit — trebuie cercetate cu grijă în aceste zile cînd se pornește la întocmirea planului de muncă pe anul 1958.

Ing. agr. Maria Preda

POȘTA REDACȚIEI

Răspuns la întrebările contractanților de legume și zarzavat

Numeroși grădinari din diferite sate ale țării ne-au pus întrebări privitoare la avantajele pe care statul le acordă celor ce contractează cu cooperarea de consum, cu organizațiile comerciale locale „Aprozar”, fabricile de conserve etc, producția de legume și zarzavat.

Publicăm mai jos răspunsul la întrebarea: Ce câștig au grădinarii care contractează cu organele statului sau ale cooperativei de consum producția de legume și zarzavat?

RĂSPUNS: Statul acordă grădinarilor contractanți în primul rînd sprijin bănesc și tehnic pentru obținerea unei producții bune de legume și zarzavat. Producătorii primesc un împrumut bănesc, din care prima tranșă poate fi ridicată chiar la încheierea contractului. A doua tranșă urmează a fi ridicată după executarea primei prașile (pentru legumele din cîmp), sau transplantarea răsadurilor în cîmp (pentru culturile obținute din răsaduri). Pentru legumele contractate sub geamuri (ridichi, salată, castraveți, roșii de seră etc.) împrumutul se acordă într-o singură tranșă, la încheierea contractului. Grădinarilor care înființează noi culturi sub geamuri li se acordă un împrumut de 20 lei pe metrul pă-

trat, majorat deci cu sută la sută. În general împrumutul bănesc poate fi pînă la 3.000 lei la hectar, după felul culturii contractate. Producătorii sînt aprovizionați cu cherestea rășinoasă, sticlă-geam, necesare pentru repararea sau confecționarea răsadnițelor. Ei au întiietate la cumpărarea lemnului rotund de esență tare, lemnului ecarisat, tablei negre, cuielor, lanțului, fierului, șuruburilor etc. pentru confecționarea roților de irigație și a jgheburilor. De asemenea, unitatea cu care au încheiat contracte este obligată să-i ajute în procurarea sămînțelor, îngrășămintelor chimice și insecto-fungicidelor.

Grădinarii contractanți beneficiază de reducerea impozitului agricol pe suprafața contractată, de la 25-50 la sută la hectar, în funcție de termenul de contractare. Bunăoară grădinarii pot încheia contracte și pe o durată de trei ani. În acest caz ei primesc credite bănești suplimentare și beneficiază de o reducere mai mare a impozitului agricol.

La toate aceste avantaje mari se mai adaugă și cel al garanției cumpărării întregii producții de legume și zarzavat în termenul stabilit și la prețurile în vigoare la data predării recoltei contractate.

În numărul viitor vom publica răspunsul la întrebarea: Cum sînt organizate asociațiile de grădinari și ce avantaje în plus au ele față de contractanții individuali?

Unul din grajdurile noi ale stațiunii. Se observă plantațiile de perdele forestiere de protecție.

Oi din rasa merinos de Palas.

Bibliotecara candidat

Unde ai plecat iar Anuș? Abia ai terminat lecțiile și p-ac! Ji-e drumul.

— La bibliotecă, mamă.

— Dar ce tot faci acolo? Vinerea mai înțeleg, că-i seară de basm, dar pe tine, când te caută omul, la bibliotecă.

— Păi, eu sint în colectivul de difuzare a cărților, spuse Anuș cu vădită mândrie și se prăgăli să iasă pe ușă.

Cam în aceeași vreme, într-o altă casă a-vea loc o discuție asemănătoare.

— Și pleci de acasă tocmai când venii și eu să mai schimbăm o vorbă.

Gheorghe Cuza, un om trecut de 50 de ani, nu știa cum să-i răspundă vecinului său.

— Vezi tu, măi Gruia, mi-e drag să stau de vorbă cu tine, dar mă trage așa și spre cărți.

Cuza îi explică prietenului că în seara aceea, la bibliotecă, se va ține recenzie romanului „Pământ desțelenit” și că la promis bibliotecarei să nu lipsească.

— Hai cu mine, Gruia, n-o să-ți pară rău.

Luind o carte de pe masă, Cuza își îndemnă prietenul spre ieșire.

Pentru a înțelege mai bine dragostea oamenilor de aici pentru carte trebuie s-o cunoști mai întâi pe Elisabeta Socolescu, bibliotecara comunei Budești, regiunea București. E o femeie înaltă, uscățivă, cu părul argintat. În cei patru ani de când este bibliotecară la sat a dovedit că știe să gospodărească cu pricepere peste patru mii de volume. Intreaga activitate a Elisabetei Socolescu atestă grija pentru ridicarea culturală a

satului. La cele șapte biblioteci de casă cărțile sint schimbate regulat, la cele 11 cercuri de citit oamenii vin cu drag, pentru că lecturile sint interesante și folositoare. Bibliotecara nu așteaptă ca omul să vină spre carte ci bate ea drumurile comunei pentru a duce în case lumina slovelor. Pe zi ce trece, numărul de cititori devine tot mai mare. Fișele bibliotecii cuprind peste 250 de nume în luna ianuarie. Printre proaspeții cititori se numără și mama Anușei Tascu și moș Gruia.

Acum, Elisabeta Socolescu îi ajută pe colecțiviștii să-și organizeze un colț roșu.

Bibliotecara a ridicat pe mulți budeșteni la cultură, răs-pindind larg cartea. Ca semn de prețuire din partea consătenilor pentru munca ce o depune și de încredere în rivna ei gospodărească, Elisabeta Socolescu a fost propusă candidată a circumscripției electorale raionale nr. 36 Oltenița.

A. Croitoru

A venit la sfat o bătrinică

A venit la sfat o bătrinică — la vedeți, sint scrisă? m-a rugat.

Aș cell, dar cind eram mai mică

Cică școala s-ar fi dărîmat...

Am zîmbit o clipă împreună,

Apoi bătrinică mi-a șoptit:

— Invățai eu slova-n anii ăștia

Dar vederea, maică, mi-a slăbit...

Am văzut în fața cetățeană

Pentru care dreptul de-a vota,

Dreptul de femeie și de mamă,

Conștiința vieții însemna.

A leșit pe ușă cu mîndrie

Și spre casă demnă a plecat...

...Din respect, și plin de bucurie

Mîna dreaptă eu i-am sărutat.

Ostaș și cetățean

El-era drag, firește, și-nainte

Cînd pe front, în ochii lui, ades,

Nol înțelegeam, fără cuvînie,

Tot ce vrea să fie înțeles.

Și-nainte ni-era drag, firește,

Comandant și frate îl simțeam

Vorbea totdeauna prietenește,

Glăsu-i cald mereu îl ascultam.

Dar de cînd ni l-am propus anume

Să-l alegem deputat în sat,

Parcă tot frumosul de pe lume

În ființa lui s-a adunat.

Îl simțim tot comandant și frate

Suflet, ca și-al nostru, de jăran;

Îl simțim cum astăzi pune-n toate

Umăr de ostaș și cetățean.

Gh. Ceaușu

Unui candidat

Lîngă raza cărții ai crescut

Ca lîng-un izvor de munte-un ceten —

Spusu-i-ai luminii: „Te salut”,

Și-ai îmbrățișat-o ca pe-un prieten.

Și te-ai smuls din vălu-nlunecîs

Cînd și-ai lumina viu în viață;

Ai culcu-o de prin cărți selos

Cu sudori pe frunte și pe față.

Al neliniștii, cugești deseori,

Cum să facem viața mai frumoasă...

Doldora de cărți la subțiori

Tu le duci la cititori acasă.

Doar ajungi acas' și iarăși pleci,

Să citești din cărți de-agricultură;

Umbli cu lumina pe poteci,

Oamenii te-așteaptă cu căldură.

Nu se uită timpul ce s-a dus

A lăsat în inimi urmă-adiacă.

Cine-ar mai putea trăi supus,

Gol, flămînd și cite alte încă?...
Cu viața nouă te mîndrești
Și-nflorind ca florile poenii
Tu Partidului îi mulțumești,
Cum și ție-ți mulțumesc sătenii.

Radu Felecan

Tovarășul Iosif Bic, președintele g.a.c. „Steaua Roșie” din comuna Sînnicolau Mic-Arad, în mijlocul consătenilor care l-au propus candidat pentru circumscripția electorală nr. 209 orășenească.

Ion Istrati

Adelina

Duminica trecută, mi-a fost dat să revăd, după șapte ani de zile, gospodăria agricolă colectivă „Ion Creangă”. Erau ceasurile zece dimineața, cînd, deschizînd cu greu, din pricina omătului așternut peste noapte, porțile ce da înăuntru, în curte, cel dintîi lăpt care mi-a atras luarea aminte în un jăran cocoșat sus, pe o scară, în fața ușii de la intrarea în sediu. Incolo, nici țipenie de om. Am lăsat de departe, nu cumva să-l sperii pe cel de pe scară și să se prăvălească jos, și m-am apropiat.

— Geta-i l zise omul, auzindu-mă și începînd să scoboze.

— Stă bine, nu? mă mai întrebă el, ca și cum m-ar fi cunoscut de cînd lumea.

— Stă! am răspuns nedumerit, călînd cu privirea sus, pe pereți, unde, împodobit pe de margini cu rămurele de brad, abia se băluse în cuie un portret al unei tinere. — Dar cine-i? am întrebat.

— Nu știți?! se miră omul, dînd jos scara. — Asta-i Adelina, tovarășe! Habar n-are ea ce-o așteaptă! Vine la noi cu trenul de unsprezece. I s-a dat nu de mult „Ordinul Muncii”, și pe deasupra, noi am propus-o candidată în alegerile de la 2 martie. O să-i facem o sărbătorire clasa-nfii. Dacă-ai și tu dumneata cît am umblat noi alaltăieri pe la lași, ca să-i șterpeim o poză de-acasă și s-o mărim la fotografi, te-ai minuna!

Am intrat împreună cu colectivistul care-mi spunea toate acestea în biroul socolitorului, mai la căldură, și din una, din alta, am aflat o scurtă istorie.

— Noi Adelina îi spunem, — reluă povestitorul, — fiindcă ce mai încolo, încoace, numele adevărat. Polberesciucureanu, parcă nu prea i-l putem rosti cumsecade. Să vedeți cum a fost! Acum cinci ani, într-o primăvară, ne pomenim noi, aiștea de la „Ion Creangă”,

2

ADELINA

cu-n bumb de față: milifică, puținică la trup, slăbuță, numai ochii erau de dînsa. „Eu is inginer agronom”, — a spus ea. Mă cheamă Adelina — și nu mai știu cum, zice, — și-s numită la dumnea-voastră”.

Tovarășul președinte Harnagea, cam repezit cum e el, cînd a văzut-o, să cadă din picioare, nu alta. „Nu te supăra, tovarășă dragă, — a luat-o el din scurt, — dar noi de dumneata n-avem nevoie! Nouă ne trebuie un bărbat zdravăn! Avem peste 500 de hectare și este alergătură, este treabă. Dumneata cînd ji-i îngloda cizmulițele undeva în glod, acolo râmii. Ce, vrei să te oftești aici?”

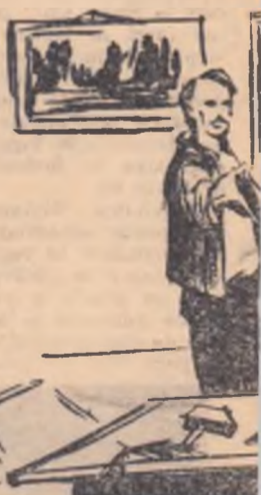
— Să nu te oftești dumneata înaintea mea, tovarășe președinte! i-a întors ea răspuns. Sint trimisă aici de sfatul regional și de regiunea de partid și nu plec nicăieri! Și, nici una, nici două, s-a instalat la noi în sat, luînd munca în primire. Președintele nostru a umblat în vreo cîteva rînduri pe la sfatul regional, cerînd s-o înlocuiască, dar degeaba. Așa fiind, ne trezim noi cu dumneata într-o adunare generală. A prins a vorbi de semănături, de factori biologici, de izotopi, de azot, de ierovizare, de substanțe nutritive și tot a turuit așa o vreme de vreun ceas, de ne-a făcut la toți niște capete cît banița. N-am priceput o iotă! Pe-atunci, sta în gazdă la baba Ahrițulesei, peste drum de școală. Ziua, umbia ca prisnelul pe cîmp, dezbălînd bolovanii de pe arături, sfîdîndu-se cu tractorișii, dăscălîndu-i pe cei care semănau, care puneau răsaduri la grădină, iar noaptea, ardea acasă cite un litru de gaz în lampă, buchisînd fel de fel de cărți. „O fi deșteaptă” — zicea baba Ahrițulesei prin sat „Aiurea, — făcea care mai de care. — Dacă ar fi ea chiar așa de deșteaptă, n-ar fi venit c-o haraba de cărți după dînsa!” Am fost semănat orzul, ovăzul, grîul de primăvară, era încă frigul afară, cînd, într-o bună zi, Adelina noastră se ia la harță cu brigadierul Todirașcu.

— Trebuie să semănăm porumbul! holări ea.

— Nici să n-aud! se împotrivi Todirașcu. Eu semăn porumb cînd știu eu, că de vreo patruzeci de ani tot porumb semăn!

— Bine, bine, — susținu Adelina noastră, dar dumneata nu vezi ce arată barometrul?

— Care barometru? se încudu brigadierul. — Eu am baro-

metrul meu: cînd m-așez jos, înseamnă că trebuie să-i dau b un barometru! Atunci, am vă lacrimi. Are niște ochi albaștri, cînd îi privești. Văzînd o hoche secretara uteme-ului, a luat-o c dar știu că după două zile, tine jă-lulger, a înghebat o briga la semănat păpuși. Asla s-a tele și brigadierul-șef Todirașc tors și au aflat de ispravă, și fost zadarnice Grăunțele din i venit după aceea o vreme sec

VULCAN

osind Cuno- reocu- i imi amna mării polşe- rans- cu; b tragă a li ea de rin- poar- a zi- psea, ubui- e a_ după fas- poşite Mă- Ser- etice stia- irilor n şi aşi...

sală de lectură, cabină de proiec- ţie cinematografică etc. Vulcanenii susţin, — şi nu mă îndoiesc de spusele lor, că va fi cel mai mare şi mai frumos cămin cultural din raio- nul Codlea. Lucrările de finisaj au şi început.

— Era neapărat nevoie de un asemenea lăcaş de cultură — ţine să precizeze to- varăşul Braşoveanu — pentru că ne-am înmulţit. Altă dată, rominii şi saşii erau despărţiţi. Acum spectacolele le dau împreună, romini şi saşi şi cei cîţiva ma- ghiari muncesc laolaltă şi tot împreună învaţă şi îşi petrec timpul liber la că- minul cultural Apoi, s-au înmulţit şi fa- miliile. Pe drumul Holbavului, către Po- iana Mărului, înspre Codlea şi în alte părţi ale comunei s-au construit numai în ultima vreme peste 50 de case noi, ca să nu mai vorbim de cele care sînt în curs de construcţie sau în proiect. Fabrica de cărămidă şi ţiglă a comunei abia pridideşte cu livrarea materialelor cerute.

Organizaţia economică sătească

A nul trecut, prin mai, în viaţa gos- podărească a comunei Vulcan s-a petrecut un însemnat eveniment. Printr-o decizie a sfatului popular re- gional, o serie de unităţi productive de pe raza comunei Vulcan treceau în gos- podăria sfatului comunal. Se lărgea competenţa economică a sfatului popu- lar, se asigură o mai mare dezvoltare a unităţilor de interes local şi o mai bună satisfacere a nevoilor populaţiei. Astfel luă fiinţă „Organizaţia economică să- tească” care cuprindea o moară de mo- zaic, secţie de ţiglă, cărămidărie şi olane, o moară cu turbine, un ştrand etc. S-au lărgit atribuţiile sfatului, s-au îmbogăţit dezbaterile în sesiuni, s-au lărgit pla- nurile privind dezvoltarea economică a comunei. A crescut şi interesul lucrăto- rilor de la întreprinderi. Hana Depner, şeful secţiei mozaic, a făcut propuneri pentru scoaterea de noi sortimente de mozaic, iar la cărămidărie s-au făcut propuneri pentru fabricarea unui nou sor- timent de cărămidă specifică Vulcanului, adică ceva mai groasă decît cărămidile obişnuite. Crescătorii de porci de pe lin- gă moară va fi mărită la 50 de capete. Pentru mărirea capacităţii ţiglariei s-au luat măsuri să se construiască noi şo- proane de uscat şi un cuptor cu o capa- citate de cca. 28.000 de cărămizi. După numai cîteva luni de la preluare, moara de mozaic producea mozaic de culoare roşie-neagră şi în curînd se va trece la fabricarea mozaicului albastru din piatra descoperită la Holbav — cîţiva kilometri de Vulcan. Planul organizaţiei economice săteşti mai prevede cumpărarea a 100 de oi. De la 1 mai 1957, în contul sfatului popular au fost depuşi 70.000 lei reali- zaţi din venitul întreprinderilor locale. Şi aceasta este doar începutul. În ce priveşte viitorul comunei Vulcan sînt grăitoare re- comandările făcute de cetăţeni cu ocazia propunerilor de candidaţi. Iată cîteva

La Casa Alegătorului din comuna Dîrste, regiunea Stalin, se perindă zilnic zeci de ţărani muncitori pentru a verifica dacă se află înscrşi în listele electorale.

dintre ele: „...Să se treacă la pavarea străzilor mărginaşe ale comunei. Să se grăbească terminarea căminului cultural. Apeductul comunal să fie reparat în cel mai scurt timp şi să fie introdus în com- ună gazul metan...”

Pe scurt, cetăţenii comunei Vulcan re- comandă candidaţilor să se ocupe şi mai mult de problemele comunei. Şi organi- zaţia economică sătească va avea un cu- vînt greu de spus în această privinţă.

Înainte de a părăsi Vulcanul, am trecut prin faţa unei clădiri. Am mai privit odată poarta pe care cu ani în urmă cineva scrisese cu litere mari „Fasciști, numărați-vă zilele”. Acum pe această clădire se află o firmă roşie pe care stă scris cu litere albe: „Gospodăria Agricolă Colectivă „I. C. Frîmu”-Vulcan. La marginea comunei, pe locurile unde soldaţii hitlerişti făceau instrucţie, se înalţă clădiri noi, semne ale progresului şi bunăstării de care se bucură azi vul- cănenii, gospodari harnici şi pricepuţi ai comunei lor.

Clement Munteanu

CETĂŢENI!

Verificaţi dacă aţi fost înscrşi în listele de alegători! E o datorie cetăţenească, pe care fiecare trebuie să şi-o îndeplinească. Dacă constataţi omisiuni, fa- ceţi întîmpinare din timp la sfa- tul popular.

ADELINA

şi restul porumbului, dar boabele au stat în pămînt ca-n sac. N-am scos, de pe opt hectare, cîte s-au pus pe urmă, decît nutreji, în timp ce pe terenul brigăzii de tineret au crescut nişte popuşoi cît pădurea. Toamna, la expoziţia regională, produsele de pe lotul A- delinei noastre au fost premiate. Pe urmă, a venit la noi în gos- podărie un profesor de la Institutul Agronomic. A umbra, purtal de Adelina şi de Todiraşcu, brigadierul, pe toate văile şi pe toate dealurile, au cercetat pămîntul, i-au făcut analiza, în sfîrşit, s-a schimbat tot planul pentru însăminţări. De-atunci, iaca, is cinci ani de zilişoare, nu mai mult. Tovarăşa Adelina a stat în părşile noastre patru ani în capăt, răspunzînd şi de gospodăria noastră şi încă de două. Acum un an, au venit iarăşi nişte profesori de pe la Agronomie, au stat vreo cîteva zile printre noi, iar la vreo două săptămîni după aceea, ne-am trezit că Adelina noastră îi mulată la laşi, şi-i făcută asistentă. S-a dus, despărşindu-se de noi cu lacrimi în ochi. S-a dus, dar ne-a lăsat colectivişti fruntaşi. Numai datorită ei avem azi şi prisacă şi grădăria şi crescătoria de porci, de păsări şi batem recordul pe raion la recolta în liece an. Ba, să nu se supere nici tovarăşul preşedinte şi nici Todiraşcu, cel cu baro- metrul, că numai datorită Adelinei au azi amîndoi „Medalia Muncii”. Acum, nu de mult, am auzit că tovarăşa Adelina s-o necăjit c-o carte la care o scris încă de cînd era la noi, cartea i s-o tipărit la Bucureşti şi pentru cît s-a străduit şi se străduieşte, a fost decora- rată cu „Ordinul Muncii”. Deunăzi, ce ne-am gîndit noi, cei de aici? Ia, hai s-o propunem candidată la alegeri. Am propus-o, iar azi am poştit-o la gospodărie, unde vrem s-o sărbătorim. Trebuie să vină acuşi cu preşedintele care-i dus s-o aducă. Dumneala ce zici? Oare n-am pus eu prea mult brad şi i se cam acopere por- trefel? Ia hai şi te-i uita mai bine!

Am ieşit afară, împreună cu paznicul gospodăriei, dar n-am mai apucat să privesc din nou poza de deasupra uşii. Pe poarta larg deschisă a gospodăriei, intra veselă, răzătoare, c-un cîrd zgo- molos de ţărani după dînsa, o femeie mărunchică, îmbujorată la o- braji, cu ochii mari, albaştri, şi gura roşie.

Era Adelina şi mai nu ştiu cum, fosta ingineră-agronomă a gos- podăriei şi candidata recent propusă pentru alegerile de la 2 mar- tie 1958.

Ce era să-l mai întreb?

Cobor din trenul de Feteşti, într-o gară. Mă strecur cu băgare de seamă printre oameni, lăzi, saci, geamantane şi ies în spatele gării. Comuna Vasile Roaită, în care trebuie să merg, se află destul de aproape de gară. Caut o cărare mai bătătorită. Un om nu tocmai înalt, îmbrăcat într-o haină de vinilin, se apropie de mine şi-mi zice:

— Se vede că nu sînteţi de pe aici!

Nu cunoaşteţi locul.

— Aşa e, aţi ghicit! — îi răspund eu.

Avînd acelaşi drum, am intrat în vorbă cu el. Am aflat că-l cheamă Ni- colae Sărăteanu şi că lucrează la sfatul popular al comunei. Pornirea lui de a-mi povesti cîte ceva despre comuna lui m-a oprit să-l întreb ce funcţie are acolo. Povestea cu multă căldură şi dragoste despre fiecare înfăptuire în comună, fie ea cît de mică.

— Vedeti parcul ăsta de lingă gară? — mă întrebă el. — Altădată, pe- aci erau nişte gropi în care se aruncau fel de fel de gunoaie. Dacă nu mergeai mai cu băgare de seamă, puteai să-ţi rupi gîtul. În primăvara trecută ne-am pornit să facem parcul, din iniţia- tiva deputaţilor noştri. Fiecare a contribuit cu ce a putut: unii cu lucrul, alţii cu pomii sau cu florile. E o plă- cere vara să te plimbi prin parc.

Atentă la cele ce-mi povestea nici nu ştiu cînd am ajuns în sat. Mai la o margine, în mijlocul unui loc viran, se afla o clădire impunătoare, dinlăuntrul căreia se auzea zgomotul unui motor. De jur împrejur, o sumedenie de care încăreca cu saci. Dejugaţi, boii se odihneau rumegînd.

— Asta e moara satului — mă du- meri tovarăşul Sărăteanu. — Are şi valţ pentru mălai. Tot aici se află şi presa de ulei. Amîndouă sînt construc- ţii noi.

— Dar acolo, ce mai e? — îl între- bai, vîzînd o roată care era învîrtită cu ajutorul unui cal.

— Ce să fie, iacă, de curînd s-a ter- minat forarea unui puţ pentru apă. Este în pregătire şi instalarea castelului de apă. Pînă atunci însă, ne folosim de el şi așa.

Pe uliţa ce duce spre sat, casele par înşirate ca nişte mărgele. Pe multe din ele drîşcuiala nici nu s-a uscat încă. Unele îşi aşteaptă acoperişul, iar pe al- tele sînt înălţate antene de radio. (Peste 70 de familii şi-au cumpărat aparate de radio). De fapt e şi păcat să nu-şi cumpere, deoarece numai în de- curs de doi ani a fost electricată mai mult de jumătate din comună. Ei, dar cîte nu s-au făcut în această comună în răstimp de doi ani!... O şcoală fru- moasă şi încăpătoare de 7 clase, înze- trată cu tot mobilierul necesar. S-a refăcut din temelie clădirea căminului cultural. Numărul magazinelor coope- raţiei a ajuns la patru. Asta fără să mai vorbim de faptul că în vara lui '57 întreaga comună a fost colectiviz- ată. Şi fără să mai vorbim de cîte s-au realizat şi în colectivă: două graj-

duri, un saivan de oi, o remiză, un a- telier de fierărie şi altul de rotărie. Nu de mult, 12 familii de colectivişti s-au mutat în case noi, construcţi-tip, ca şi blocurile muncitoreşti de la oraşe. (Colectivistul Jarca Roman locuia pînă acum cîţva timp împreună cu familia sa, alcătuită din nouă copii, într-o că- suţă așa de mică, încît atunci cînd in- trai pe uşă trebuia să te apleci, că alt- fel te alegeai cu un cucui în frunte. Acum îi citeşti pe faţă bucuria. El lo- cuieşte într-una din casele nou con- struite.)

Ne apropiem de sfat. Tovarăşul meu de drum nu mai contenea povestindu-mi despre toate cîte s-au făcut şi cite s-or mai face în comună. Lingă şcoa- lă, în centrul comunei, va mai răsări un parc. Terenul de sport va fi amena- jat într-un loc mai bun. Pînă la sfîrşit- ul acestui an, lumina electrică va tre- bui să pătrundă în toate casele. Noii deputaţi ai comunei, ce vor fi aleşi la 2 martie, vor avea şi ei destule de fă- cut.

Iată-ne ajunşi la sfat. Peste drum, un grup de oameni discuta aprins. To- varăşul Sărăteanu m-a părăsit pentru un moment şi s-a îndreptat spre ei. Am intrat în clădirea sfatului popular. În biroul referenţilor erau cîţiva oameni. Unul tocmai vorbea la telefon cu ra- ionul Feteşti.

— Aş vrea să vorbesc cu tovarăşul preşedinte al sfatului. Unde-l pot găsi? — mă adresez eu celui care pusese re- ceptorul jos.

— Ştiu şi eu? — răspunse cel în- trebat. — S-o fi dus şi el la masă. Că de, soarele o fi ajuns de-acum în dreptul burţii. A, nu, uite l că vine în- coa...

Spre marea mea mirare, cel care in- trase era tocmai tovarăşul meu de drum.

— Cum, dumneata eşti preşedintele? — După cum vedeţi, eu sînt, în car- ne şi oase. — Imi spuse zîmbînd. — Mai aveţi să-mi puneţi vreo întrebare? Vă stau la dispoziţie!

Ce era să-l mai întreb? Aflasem des- tute despre el, despre strălăbia depu- taţilor de aici. Şi am mai aflat încă un lucru îmbucurător: tovarăşul Sărăteanu a fost propus pentru a treia oară can- didat, dar... Există, totuşi, un „dar”. Cînd gospodarii din comuna lui tocmai se pregăteau să-l propună candida- t, cei din comuna Sălcîni (o comună cu realizări mai puţine decît în co- muna Vasile Roaită), într-o însufletită adunare obştească îl şi propuseră can- didat.

— Dacă o să fiu ales la 2 martie, imi spune tovarăşul Sărăteanu la ple- care, — n-am să înşel încrederea ale- gătorilor mei. Şi nu uitaţi să mai treceţi pe la noi. O să vedeţi că şi la Sălcîni se pot face lucruri frumoase, că şi a- colo sînt destui gospodari harnici şi pricepuţi. Şi o să aveţi ce scrie din belşug...

Maria Stancu

3
cald dedesubt, nu să ştiu de nici un braştră cu ochii în le moaie la inimă ana lui Mardare, a spus, nu ştiu, a finul o şedin- ginera, a pornit înd şi preşedin- Cînd s-au în- chetă, toate au uleau scoate. A cu vai-nevoie

Constantin David

1 mai 1935. Pădurea Andronache de la marginea Bucureștiului era plină de muncitori. Firește, în asemenea împrejurări n-au lipsit nici copiii Siguranței, cu misiunea dată de slăbire să spioneze fiecare gest, fiecare cuvânt rostit de muncitori. Deodată o voce puternică se auzi în toată pădurea, răspinzind printre muncitori cuvântul partidului. Ce se întâmplase? Încă din ajun, pe vîrfuri de copaci înalți, răspinzîți la mare distanță unul de altul, fuseseră instalate șase difuzoare puternice. Pînă să se dezmeticească copiii poliției, pînă să se cațere prin copaci, pînă să găsească difuzoarele, au trecut cîteva ceasuri. Și în acest timp, o voce dragă chema muncitorii la luptă.

Era una din zecile de acțiuni curajoase întreprinse de Constantin David, luptător neînfricat al clasei muncitoare.

Constantin David s-a născut în anul 1908 în București. Tatăl său era cefarist, iar mama, Effimia, lucra la o tipografie. A crescut și a primit încă din copilărie o educație sănătoasă, muncitorească, văzînd și simțînd pe propria piele exploatarea sîngerioasă a patronilor. Activitatea politică a început-o în organizația Uniunii Tineretului Comunist din Atelierele C.F.R. unde începe să activeze, organizînd tineretul, căruia-i insuflă cuvîntul partidului. La parte la greva din 2 februarie 1933, după care, o dată cu tovarășii Gh. Gheorghiu Dej, Chivu Stoica și alți fruntași ai muncitorimii, este arestat și închis la Jilava. În închisoare, Constantin David crește și se călește. După eliberarea din închisoare se avîntă în luptă cu toată pasiunea. În 1934 devine membru al Partidului Comunist din România. În cursul anilor următori pregătește martorii pentru procesul cefaristilor. De asemenea, organizează noi celule de partid la C.F.R., luptînd împotriva oportuniștilor, care căutau să pună mîna pe conducerea sindicatelor cefariste.

Constantin David s-a îngrijit în mod deosebit de educația tinerilor muncitori cefariști. După arestarea lui Ilie Pintilie, toată răspunderea muncii la Uniunea C.F.R. cade pe umerii săi. Conștient de această răspundere, el dă partidului toată puterea lui de muncă. Demască cu tărie pe Effimie Gherman, fruntaș al social-democrației de dreapta, care trădase interesele muncitorimii, apoi este trimis ca instructor al C.C. al P.C.R. la Galați, și, mai tîrziu, în Valea Prahovei.

Pentru activitatea sa revoluționară, Constantin David este arestat între anii 1931 și 1940 nu mai puțin de 24 de ori. A înfruntat dirz pumnii și bițele călăilor Siguranței.

Într-o seară, o bandă de asasini legionari a năvălit în casa lui Constantin David, l-a urcat cu forța într-o mașină și l-a dus în pădurea Pantelimon, unde după ce l-a schingiuit în mod sălbatic, l-a împușcat.

La incinerarea lui, înfrunzînd teroarea, o mare mulțime de muncitori din toate părțile a venit să conducă pe scumpul lor tovarăș Constantin David, care și-a jertfit viața pentru luminarea muncitorilor, care a înfruntat cu dirzenie greutățile, care a demascat cu tărie exploatarea capitalistă, închinîndu-și viața luptei pentru dreptate socială, pentru fericirea poporului. De-ar fi trăit, Constantin David ar fi avut astăzi 50 de ani...

C. M.

Într-una din zilele viforoase ale lui 1907, în căsuța sărăcăcioasă a unor muncitori din orașul Bazargic, a văzut lumina zilei Petre Gheorghe, fiu devotat al clasei muncitoare. Grea a fost viața de copil a lui Petre Gheorghe, ca de altfel a tuturor copiilor oamenilor muncii din vremea aceea.

După moartea tatălui său, Petre Gheorghe se angajează ca zidar la o întreprindere de construcții, în nădejdea asigurării unui trai mai bun pentru el și familie. Lucrînd în mijlocul muncitorilor, Petre Gheorghe le-a cunoscut viața și s-a alăturat cu trup și suflet luptei lor împotriva exploataților. El și-a cîștigat repede prietenia și dragostea muncitorilor cu care lucra. Întotdeauna neînfricatul luptător era găsit unde lupta era mai grea.

În anul 1928, Petre Gheorghe este primit în rândurile Uniunii Tineretului Comunist, iar în 1930, după întoarcerea sa din armată, a făcut parte, la Bazargic, din comitetul județean al Uniunii Tineretului Comunist. După un an, în august 1931, Partidul Comunist din România a organizat în diferite centre din țară demonstrații de protest împotriva pregătirii războiului antisovietic. Petre Gheorghe a fost arestat împreună cu alți muncitori participanți la una din aceste demonstrații. În închisoare rezistă terorii poliștilor și învață fără încetare, întregindu-și cunoștințele marxist-leniniste. După eliberarea din închisoare, în anul 1932, devine membru al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist,

Petre Gheorghe

muncind activ la reorganizarea Comitetului regional U.T.C. și a Comitetului local U.T.C. Iași.

1933, anul marilor lupte revoluționare ale cefaristilor și petroliștilor, îl găsește pe Petre Gheorghe la Iași, ajutînd lui Ilie Pintilie la pregătirea grevei de la Atelierele C.F.R. Nico-

lina. Dar zbirii Siguranței le adu-mecau urmele. În 1934, Petre Gheorghe este din nou arestat. Puțin timp după eliberare devine secretar al Comitetului Central al U.T.C., calitate în care activează intens pentru organizarea tineretului la lupta împotriva fascizării țării. În vara anului 1941, cînd România a fost tîrită de hitleriști și de clica antonesciană în războiul antisovietic, Petre Gheorghe era pe atunci secretar al comitetului județean Ilfov al P.C.R. El conducea și îndruma lupta comunistilor și a maselor muncitoare din București, pentru scoaterea țării din război și eliberarea ei de sub jugul fascismului. La 14 mai 1942, neînfricatul luptător este însă prins de copiii Siguranței și arestat. Nu l-au înfricat nici torturile groaznice din beciurile poliției și ale Gestapoului. Călăii nu au putut scoate de pe buzele dirzului luptător nici un cuvînt, nici o mărturie, nici un nume. La proces, Petre Gheorghe a devenit din acuzat acuzator, demascînd cu curaj sîngerioasă dictatură antonesciană și tîlhărescul război antisovietic.

Petre Gheorghe a fost condamnat la moarte și executat la 8 februarie 1943, pe poligonul de la Crîngul lui Bot din Ploești.

Neștersă va rămîne în amintirea poporului nostru muncitor figura luminoasă a neînfricatului luptător comunist Petre Gheorghe, de la a cărui moarte s-au împlinit 15 ani.

Ion Vidu

Vidu a depus-o pe plan componistic coincide cu perioada în care a funcționat ca dirijor al „Reuniunii romine de cîntări și muzică din Lugoj”. O parte din aceste lucrări scrise în această perioadă ca Ana Lugoiana, Peste deal, Răsunset de la Crișana și Negruța, s-au bucurat și se bucură încă de o largă răspîndire. Putem afirma că dintre clasiicii muzicii noastre este cel mai prețuit și cel mai cîntat.

Popularitatea pieselor corale ale lui Ion Vidu este determinată de mai mulți factori și anume: inspirație melodică bogată și sinceră, înveșmîntare armonică foarte clară, fără căutări sterile, un conținut bogat de idei și sentimente etc... De altfel una din minunatele lui piese corale, „Ana Lugoiana”, l-a inspirat și pe compozitorul Filaret Barbu, care, ca un omagiu adus iubitului său profesor, a scris valoroasa operetă cu același nume.

Ion Vidu s-a remarcat și ca un excelent dirijor, folclorist și pedagog. Dato-

rită lui s-a înființat „Asociația corurilor și fanfarelor romine din Banat”, care număra aproape 200 de coruri și 60 de fanfare. În cadrul asociației a organizat cursuri pentru dirijori de coruri și fanfare, contribuind astfel la formarea a numeroși profesori de muzică, compozitori și dirijori ca Filaret Barbu, laureat al Premiului de Stat, Iosif Velceanu, I. Bacău și alții.

De asemenea, pentru stimularea corurilor și fanfarelor a organizat concursuri, a editat lucrări muzicale etc. Iată de ce Ion Vidu poate fi considerat, pentru muzica rominească din Banat, un adevărat șef de școală.

Clara lui viziune despre rolul educativ al muzicii în opera de ridicare culturală a poporului urma să fie apreciată la justa valoare și preluată cu toată dragostea, mai tîrziu, de regimul de democrație populară. Abia acum mișcarea muzicală profesionistă și de amatori s-a desfășurat larg pe tot cuprinsul patriei, așa cum a visat-o Ion Vidu.

Ioan Alexandrescu

Sava Henția

Portretul „Fata torcînd”, care înfățișează atât de viu tipul sănătos al țărăncii muncitoare, se înscrie printre operele cele mai de seamă ale picturii rominești de la sfîrșitul veacului trecut.

„Fata torcînd” este creația pictorului Sava Henția, de la a cărui naștere s-au împlinit 110 ani la 1 februarie, anul acesta.

Adus în Capitală, din comuna transilvăneană Sebeș, de către un unchi al său, Sava Henția s-a impus prin talentul său viguros atât în București, cît și la Paris, unde a studiat Artele Frumoase. Prin bogata sa inspirație artistică, Sava Henția s-a dovedit un artist legat de popor, un creator de frumos care a știut să și îndeplinească menirea. Alături de marile sale compoziții cu teme mitologice, din tinerețe, ne au rămas de la Henția peisaje și naturi moarte de înaltă valoare. Atras în mod deosebit de pictura istorică, Henția ne-a dăruit tablouri vestite ca „Moartea lui Ștefan cel Mare”, „Ostașii lui Mihai Viteazul izgonind pe turci la Giur-

giu”, portretul lui Tudor Vladimirescu și altele. După războiul din 1877, pictorul și-a așintit stăruitor privirea asupra oamenilor din popor. Picturile „Casă de iobag”, „Bîici la Brebu”, „Hanul din București”,

„Fața torcînd” etc., înfățișează lumea oamenilor simpli, cu viața lor aspră, zgîrcită în bucurii, lumea din care se ridică se însuși Sava Henția.

N. C.

SAVA HENȚIA

Fată torcînd

Penru tratative între răsărit și apus

În întreaga lume, popoarele iubitoare de pace urmăresc cu interes crescând acțiunea pentru o întâlnire între reprezentanții țărilor din răsărit și apus. Obosite de povara cursei înarmărilor, popoarele țărilor apusene cer guvernelor lor să primească propunerea unei asemenea întâlniri preconizată în mesajul președintelui Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, N. A. Bulganin. Dezbaterile din parlamentele englez, francez și vestgerman, cit și declarațiile unor cunoscuți fruntași politici, dovedesc creșterea mișcării pentru tratative, în toate țările.

Așa de pildă, în cadrul dezbaterilor din Camera Comunelor din Anglia, Butler, locțiitorul primului ministru, a recunoscut că „în opinia publică engleză există tendința puternică în favoarea unei întâlniri la nivel înalt”. Fostul prim-ministru, Atlee, s-a pronunțat și el pentru crearea unei „zone neutre” în Europa și a cerut să se renunțe la ideea întrecerii între răsărit și apus, pe baza înarmării.

În Adunarea Națională franceză și în parlamentul italian se constată de asemenea tendința spre o nouă orientare a politicii externe, în favoarea tratativeilor. De asemenea, în Bundestag (parlamentul) de la Bonn, politica lui Adenauer, care a înhămat Germania occidentală la carul atomic american, a fost aspru criticată. Respingerea de către ministrul de externe von Brentano a propunerii poloneze cu privire la crearea unei zone denuclearizate și atacurile calomnioase antisovietice ale acestuia au provocat proteste în rândurile deputaților. Atât președintele grupului parlamentar al partidului liber-democrat, Mende, cit și Ollenhauer, liderul opoziției social-democrate, au criticat politica de înarmare și împotriva față de

ideea tratativelor. „Politica de forță este depășită — a declarat Ollenhauer — și tratativele internaționale reprezentă în momentul de față singura șansă de a se evita o catastrofă”. Grupul parlamentar social-democrat a depus și o rezoluție prin care cere guvernului vestgerman să renunțe la înarmarea atomică a Bundeswehrului și să nu permită instalarea bazelor de lansare a unor asemenea arme pe teritoriul Germaniei apusene. Rezoluția cere de asemenea acceptarea planului polonez de creare a zonei denuclearizate.

Ideea tratativelor are un puternic răsunet nu numai în Anglia și celelalte țări ale Europei apusene, deasupra căroră patrulează zilnic avioanele americane încărcate cu bombe atomice și cu hidrogen, dar și în Statele Unite ale Americii, unde crește îngrijorarea față de politica lui Dulles, denumită politică „pe marginea prăpastiei”.

Popoarele iubitoare de pace și-au dat seama că politica americană agresivă poartă în ea pericolul unei catastrofe și că politicienii americani urmăresc să repete vechea politică a scoaterii castanelor din loc cu ajutorul altora, cu ajutorul celorlalte popoare ale căror teritorii caută să le transforme în baze atomice.

Popoarele doresc să trăiască și să muncească în pace. Ele nu pot admite duelul nimicilor al armelor nucleare. Ele doresc să schimbe între ele măști, studenți, oameni de știință, artiști de tot felul.

De aceea, popoarele lumii, printre care și poporul nostru, se pronunță pentru tratative între Est și Vest, pentru înțelegere între toate țările, pentru conviețuire pașnică

Petre Marcu

Știința și cultura noastră peste hotare

Presă și radioul ne aduc zilnic știri despre strălucitele succese înregistrate în străinătate de artiști, scriitori și oameni de știință români. Cultura românească, desconsiderată sub regimul burghez-moșieresc, ținută după ușă, întocmai ca sârmana cenușăreasă din poveste, se află astăzi în plină înflorire. Cultura românească pășeste triumfătoare peste granițe, afirmându-se chiar și în Apus, acolo unde corul dușmanilor încearcă zadarnic s-o ponegrească.

Nu se poate să nu fii cuprins de un sentiment de mândrie când citești sau ascuți aprecierile elogioase făcute de străini despre operele românești, despre artiștii și oamenii de știință români. Aproape 60 de oameni de știință din țara noastră dețin peste 150 de titluri academice, acordate de academiile științifice și diferite societăți științifice din străinătate. Lucrări ale savanților români au fost solicitate pentru a fi tipărite de edituri străine. „Bătrânețea și tratamentul ei” de acad. prof. dr. C. I. Parhon a apărut în limbile rusă, bulgară și ungară; în curând va apare în limbile engleză și spaniolă o altă operă a sa, numită „Biologia virselor”. Cu a-dincă pricepere și îndelungată răbdare, academicianul St. S. Nicolau a pătruns în tainele lumii nevăzute. Monumentala sa operă „Inframicrobiologia” a fost tradusă în limba chineză.

Știința românească se bucură de o deosebită considerație peste granițe intrând în circuitul mondial. Astfel, anul trecut, oamenii de știință români au participat, ca invitați, la peste 50 de congrese și alte reuniuni internaționale. La Congresul național al științelor medicale din R.P.R., ținut anul trecut, la care au participat peste 100 de savanți din 24 de țări, prof. dr. A. B. Sabin din Statele Unite a declarat următoarele: „Sînt foarte impresionat de numeroasele soluții reușite care au fost date în România în ultimii ani, la multe probleme științifice dificile”.

De frumoase aprecieri se bucură peste hotare dramaturgia românească. Pe scenele teatrelor din străinătate se înfălișează tot mai des cele mai bune piese ale teatrului nostru. „O scrisoare pierdută”, minunata comedie a lui Caragiale, s-a jucat și se joacă în Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Ungaria,

Iugoslavia, Germania, Luxemburg, Belgia, Franța, Argentina, Uruguay. „Ultima oră” a lui Mihail Sebastian a obținut succese pe scenele din Moscova, Budapesta, Sofia, Berlin, Helsinki și Roma. „Rețeta fericii” de Aurel Baranga se va prezenta la New York.

Poeziile lui Mihail Eminescu, scrierile lui Mihail Sadoveanu, povestile lui Ion Creangă, romanele lui Zaharia Stancu, precum și opere ale altor scriitori români au fost traduse și publicate în multe limbi străine, în diverse localități de pe glob. În ceea ce privește muzica românească, compozițiile lui George Enescu și execuțiile lui la vioară și pian, imprimate pe plăci, sînt cunoscute și admirate în lumea întreagă. Alți muzicieni români sînt apreciați și solicitați peste granițe. Artistul poporului, George Georgescu, se bucură ca dirijor de o reputație mondială. El și orchestra Simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu” din București, pe care o conduce, se află la Stockholm, în Suedia, unde va da două concerte, după o serie de strălucite concerte date în Uniunea Sovietică și Finlanda.

În același timp, la Londra, recoltează aplauze și succese răsunătoare maestrul Constantin Silvestri, ca dirijor al celei mai pretențioase formațiuni muzicale engleze „London Philharmonic”. Tot la Londra, în aceste zile, arta românească s-a ilustrat și prin spectacolele date de Ansamblul de cîntece și dansuri populare C.F.R. Giulești. Spectatorii englezi au manifestat un deosebit interes și entuziasm pentru folclorul românesc.

În cealaltă parte a lumii, în India, în Ceylon, în depărtata Birmanie, în Asia de sud-est, un alt ansamblu românesc adună cuvinte de laudă. Ziarul „The New Times of Burma” scria: „Ansamblul, care este tipic pentru bogatul folclor românesc, a oferit poate cel mai frumos și atractiv spectacol dat vreodată la Rangoon”.

România nu mai este azi o țară necunoscută. Datorită operelor oamenilor săi de știință și literaților, datorită artiștilor și interpreților români de talent, cultura românească a intrat în circulație mondială; prestigiul internațional al țării este înălțat tot mai sus, cu fiecare succes românesc înregistrat dincolo de granițe.

A. Munte

„Serencda”

Sub masca așa zisului „ajutor” pe care S.U.A. îl promit țărilor arabe, se ascund, de fapt, intențiile agresive de subjuga-re a acestora de către ca-pitalismul american.

O melodie veche, pe o strună nouă...

(Desen de I. DORU)

IN FAȚA HĂRȚII SOMALIA

La capătul continentului african, în pînetul ascuțit, scaldat de Oceanul Indian, pe un teritoriu de 700.000 km. pătrați, locuiesc aproape două milioane de somalieni, popor vechi de nomazi.

Punții, vechii locuitori ai Somaliei, erau stăpîniți de faraonii egipteni.

Mai mult de jumătate din populația țării este nomadă. Numărul locuitorilor stabiliți în orașe nu depășește cifra de 200.000 de oameni.

În anul 1880, cotropitorii italieni au ocupat coasta Somaliei de nord. Triburile locale au opus o dirză rezistență invadatorilor. Timp de 30 de ani s-au dus lupte înverșunale între coloniștii și băștinași. Mișcarea patriotică, condusă de Mad Mulla, a continuat lupta de rezistență chiar și după anul 1927, cînd tot teritoriul Somaliei a fost împărțit între englezi, italieni și

au fost transformate în baze militare americane.

Poporul Somaliei și-a manifestat în repetate rînduri hotărîrea fermă de a scăpa de colonialism. Greva generală din 1948 a arătat puterilor tutelare că se apropie sfîrșitul dominației coloniale. Mișcarea „Marii Somalii” cu centrul la Mogadiscio, capitala coloniei italiene, tinde la unificarea și independența întregii Somalii.

Popoarele arabe și toate popoarele iubitoare de pace din lume sprijină lupta poporului somalez, care luptă pentru cucerirea libertății și independenței sale.

PE SCURT

● ÎN ZIUA de 1 februarie 1958 a fost semnat, într-un cadru solemn, documentul prin care se consacră unirea Egiptului și Siriei într-un singur stat care se va numi Republica Arabă Unită. Noua republică va adopta un sistem democrat de guvernare în frunte cu un președinte, va avea un singur drapel, o singură armată și un singur popor care va fi cimentat prin această unire în cadrul căreia toți cetățenii vor avea drepturi și îndatoriri egale.

● REGELE YEMENULUI, Imamul Ahmed și-a exprimat dorința ca Yemenul să adere la Republica Arabă Unită pe baza unei uniuni federale, astfel ca între cele două țări să existe o deplină unitate în problemele de politică externă, apărare, economie și învățămînt.

● OMUL DE ȘTIINȚA german Wernher von Braun, unul din principalii realizatori ai satelitelui american care a fost lansat zilele acestea și care cîntărește numai 13,365 kg. față de 508,800 kg. cit cîntărește cel de al doilea „Sputnik” sovietic, a declarat unor corespondenți de presă, următoarele: „Vor trebui cinci ani pentru ca Statele Unite să ajungă din urmă Uniunea Sovietică în domeniul rachetelor și sateliților”.

● LA 4 FEBRUARIE, poporul ceylonez a sărbătorit 10 ani de la cucerirea independenței sale. În acești ani, după alungarea cotropitorilor străini, poporul ceylonez a muncit cu abnegație pentru dezvoltarea economiei sale naționale. Pe plan extern, Ceylonul este adeptul celor cinci principii ale conferinței de la Bandung, pronunțîndu-se împotriva sistemului de blocuri agresive de tip S.E.A.T.O. Ceylonul duce o politică de pace și colaborare cu toate popoarele, dezvoltîndu-și neconținut relațiile cu țările socialiste în frunte cu U.R.S.S. și R. P. Chineză.

In comuna Archiud, regiunea Cluj, căminul cultural stă mai tot timpul închis.

ȚĂRANII MUNCITORI: — Off! Iar e închis!

DIRECTORUL CĂMINULUI: — Off! Iar trebuie să plec după salariu!

(Desene de NEAGU RADULESCU)

BOLNAVUL

Rezemat în două roți
Părăsit fiind de toți,
Se plîngea bietul tractor
C-are junghiuri în motor,
Și c-ades, fără să vrea,
Tusea îl înăbușea.
Ba-l rodea și-un gînd cumplit
Că-i bătrîn și învechit,
Și că s-a sfîrșit de-acum
N-o să meargă iar la drum.
Inșă cum ședea-ntristat,
Umilit și resemnat,
Un flăcău, cu pas agale,
S-a pornit să-i dea tircoale.
L-a privit,
L-a ciocănit,
Și-apoi parcă mulțumit
L-a spus unui alt flăcău:
— Ce zici?
— Ce să zic? Știu eu?
Zic să ne-apucăm de treabă!
— Bate palma-atunci, degrabă,
Și de nu-l punem pe roți
Să ne dea cu tifla toți.
S-au pornit, c-un aer grav,
Să-l trateze pe bolnav:
După bala de benzină
L-au hrănit cu motorină
Și ulei, l-au frecționat
Ba chiar l-au și operat

Că i-au scos unele piese
Care-i provocau accese.
Acum simte prin artere
Cum îi vine iar putere.
Și-umbliă zvonul prin remiză
C-o să facă o surpriză:
Cică-n prima zi cu soare
Sigur iese la plimbare.

Ion Ruș

GHICITORI

Cine geme nebolind
Și caută nepierzînd?
(Porcu)

Am un moș bătrîn
Și urcă aracii la deal.
(Aracii)

Am o găină pestră
Și la coadă ferfenită.
(Mășura)

Ce nu poți să azvîrli în pod?
(Penele sau fulgii)

Sarcina mea la căminul cultural e să mă ocup de spectacole. Eu sînt regisor, sînt director de scenă, corepetitor, maestru de balet, prim dirijor, tot eu fac decoriile, distribui rolurile, lipesc afișele, iar în seara spectacolelor vînd bilete la casă. Sînt, cum vedeți, totul. Fără mine nu mișcă nimeni un deget; fără mine colectivul n-ar face nici două parale. Ce e drept, nici eu fără colectiv nu știu ce-aș face, pentru că, deși pot înlocui cu ușurință un regisor, un corepetitor etc., nu pot să înlocuiesc cu ușurință un... colectiv. Mai ales unul ca al nostru, care este desigur un colectiv fruntaș, de vreme ce au venit să ne filmeze tocmai pe noi pentru

journalul de actualități. Vestea că vom fi filmați a fost ca un curent de înaltă tensiune, care a electrizat întreg colectivul. Nu poți rămîne indiferent cînd știi că ai să apari pe ecran. Niciodată fetele noastre nu s-au privit în oglindă atîtea ceasuri în șir și nici-odată cooperativa n-a vîndut alitea mărgele și basmale. Ba, cu această ocazie, au dispărut din cooperativă și toate cutiile de pudră, sticlele de colonie și rujurile. La mărfurile astea cooperativa și-a îndeplinit acum planul pe o jumătate de cincinal.

Cu toate acestea în centrul preocupărilor sînt eu. Eu voi organiza spectacolul ce-l vom juca cu prilejul filmării. Eu voi alege piesa, o voi regiza și o voi pune în scenă. De priceperea mea depinde reușita sau nereușita noastră în fața ecranului. Nu e timp de pierdut. Trebuie să găsec o piesă adecvată. Alerg la biblioteca raională, răsorn fișierele, scotocesc rafturile, răscolesc volumele. În sfîrșit, iat-o! Am găsit ce ne trebuie.

Am citit-o pe nerăsuflăte și am aprobat-o în unanimitate (uitasem să vă spun că la noi, la cămin, tot eu mă ocup și cu aprobarea pieselor). Tot pe nerăsuflăte am împărțit rolurile. Lui Vasile i-am dat rolul eroului pozitiv, iar lui Ispas rolul eroului negativ. I-am explicat fiecăruia ce are de făcut. Eroul negativ din piesă e un individual cu concepții învechite. Eroul pozitiv, dimpotrivă, e un tînăr colectivist chipeș și priceput — fetele din sat numai pe el îl visează!

— De ce să-l viseze fetele numai pe Vasile? — s-a încruntat deodată Ispas. Să mă viseze și pe mine! Altfel, nu joc.

Degeaba am căutat să-l conving că nu merge, că nu face ca bietele fete din piesă să viseze un individual înapoiat, că el nu poate apărea decît în visele lor urite. Ispas e neclintit. Ori îl fac pe placul fetelor, ori nu

joacă. Îmi vine o idee: să joace Ispas rolul lui Vasile și Vasile rolul lui Ispas. Gata. Acum, Ispas e încîntat. În schimb, Vasile nici nu vrea să audă:

— Să joc pe individualul înapoiat? Am figură de erou negativ eu, care am la activ cele mai multe zile-muncă?

E rîndul meu să fiu categoric. Ca director de scenă, am dreptul la autoritate. Zic:

— Trebuie să joci chiar dacă n-ai figură. Nu pot să distribui la doi oameni același rol în aceeași piesă.

— Nici nu zic să ne distribuim același rol. Dă-ne roluri diferite, că doar n-o fi un singur erou pozitiv în toată piesa.

— Tocmai, că nu e decît unul.

— Atunci, piesa nu e bună. Proporția nu e justă. Just ar fi să ai mai mulți eroi pozitivi decît negativi, pentru că și noi sîntem mai mulți colectivști decît necolectiviști. Trebuie să înlăturăm negreșit această lipsă a piesei.

— Cum?
— Scrie-i dumneata încă un personaj pozitiv. Dacă știi să fii regisor și director de scenă,

o s-o scoți la capăt și ca scriitor. Ți se va pune numele pe afiș, lingă cel al autorului.

Ultimul argument m-a dat gata. Am introdus un personaj nou și cu asta l-am mulțumit și pe Vasile și pe Ispas. Ca să nu mai fie discuții, rolul negativ îl-am dat lui Pirvan, care nu e colectivist.

Pirvan n-a zis nu și au trecut cu toții la repetiții. Acum, am doi eroi pozitivi în piesă, amîndoi frunțași și chipeși. Amîndoi au cămările pline. Fetele din sat visează la amîndoi. La cel negativ nu visează nimeni. În cămara lui suflă vîntul. Nici nu mă așteptam să joace Pirvan atît de bine rolul negativului. N-o fi el colectivist, da-i plin de talent.

— Nu de talent e vorba — mi-a explicat cineva — Pirvan are experiență.

— Cum? A mai jucat teatru?

— Experiența n-o are din teatru. O are din viață.

Cu toată experiența lui din

viață, într-o zi, Pirvan mi-a făcut pocinogul:

— Știi — zice — m-am înscris și eu în colectivă. Acum, o să fiu și eu erou pozitiv.

— Asta depinde de dumneata.

— Ba depinde de dumneata — zice. — Doar n-ai de gînd să mă lași negativ pe scenă cînd eu sînt colectivist aievea. La talentul pe care îl ai, e o nimica toată să mai scrii încă un rol de erou pozitiv.

Cu asta, m-a convins. De altfel, nu e greu să scrii un rol pentru un personaj pozitiv. Greu e să găsești interpret pentru un personaj negativ. L-am găsit pe Năstase. Dar tocmai cînd învățase rolul cum se cade, hop, intră și Năstase în colectivă. Nici în ruptul capului nu vrea să fie erou negativ. Scriu și pentru el un rol pozitiv, ca să nu se supere; ce contează la talentul meu? Ca negativ, îl pun pe Cristea. Dar parcă Cristea ține mult? A învățat jumătate de rol și, gata, s-a înscris și el în colectivă. Nici nu vrea să audă să-l fac erou negativ. L-am luat pe Mișu. Mișu nu-i colectivist și, după cum zic gurile rele, nevastă-sa nici nu-l lasă să se înscrie. Iată omul care-mi trebuie! L-am dat rolul să-l învețe urgent. L-a învățat atît de bine, că într-o zi mi-a spus:

— Știi că are dreptate autorul piesei?

— Cu ce anume?

— Cu eroul ăsta negativ. E mai bine să fii colectivist.

L-am luat încetîșor:

— E mai bine, băiatule, dar eu zic să aștepti pînă după ce ne filmează.

— Păi, eu vreau să mă filmeze în chip de colectivist, nu de individual. Vrei să mă vadă lumea un înapoiat?

Așa l-am pierdut pe Mișu. Cam tot așa l-am pierdut și pe Răzvan, și pe toți ceilalți eroi negativi. În schimb, m-am procopsit cu eroi pozitivi. Piesa noastră nu mai e piesă. E un cor de personaje pozitive. Toți pricepuți, toți chipeși... Fetele din sat pe toți îi visează. Piesa nu mai are nici un conflict, dar durează vreo zece ore.

Cînd au venit să ne filmeze cinematografiștii, eroii pozitivi nu mai încăpeau pe scenă. A trebuit să treacă eroii în sală — că e mai mare — și spectatorii pe scenă. Operatorul a rămas năucit și a refuzat să filmeze așa ceva. A propus să facem mai bine o horă în curte. Hora eroilor pozitivi, bineînțeles, totul cădea pe umerii mei, pentru că numai eu sînt în stare să organizez. Am preluat numaidecît regia horei și direcția de scenă, am distribuit locurile, am preluat conducerea coregrafică și regia. Trebuie să iasă ceva grandios, ceva care să facă cîinste unuia organizator ca mine.

Abia am așteptat să vină premiera la oraș, ca să mă duc să văd jurnalul. Incepea tocmai cu hora noastră. M-am emoționat pînă la lacrimi. Nu m-am putut abține să nu aplaud.

— Ssssst! — am auzit în jur.

Dar mie nu-mi păsa. Ei n-au de unde ști emoția mea. De aceea, era cit se poate de potrivit să le explic și lor despre ce este vorba. Le-am spus:

— Acesta e satul meu și colectivul nostru de la cămin. În dreapta vedeți căminul cultural, în stînga semeteul, drept înainte gospodăria noastră colectivă. Vă place hora?

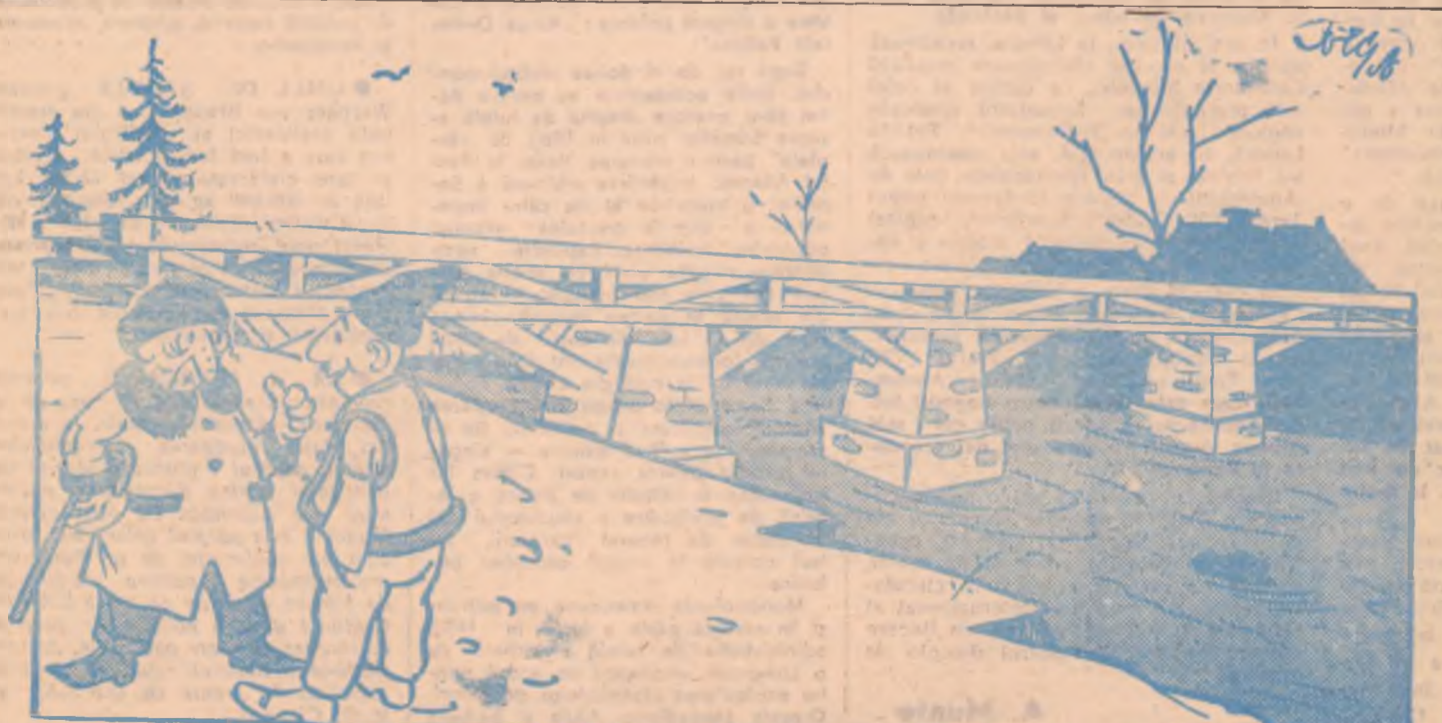
Nimeni n-a răspuns, ceea ce dovedea desigur că și ei erau emoționați. Am urmat:

— Mustăciosul din mijlocul horei e președintele nostru, flăcăul care strigă e socotitorul, codana cu bete e mulgătoarea...

— Dar caraghiosul acela cu căciulă, care umblă prin horă de incurcă oamenii, cine e? — auzii un glas din întuneric.

N-am răspuns nimic. La cinema, principalul e să fie liniște. De altfel, caraghiosul acela cu căciulă eram eu.

Victor Pițgoi

POSTUL DEPUTAT BURGHEZ: — Cum, eu n-am nici un moriț la construcția podului? Ideea asta e a mea de acum 30 de ani!

(Desen de NIC NICOLAESCU)